

Kan vi være vores egen julegave? Løftet om fred i en tid med selvdestruktion

Den 23. dec. 2022 (EIRNS) – På juleaftensdag: Løftet om fred i en æra med selvdestruktion

Verden står nu enten på tærsklen til en ny æra eller på afgrundens rand. I de kommende dage formanes tilhængere af kristendommen, katolikker, protestanter og ortodokse, af deres tro til ikke blot at fejre, men også til at tænke. De opfordres til ikke blot at reflektere, men også til at "besinde sig" og vende tilbage til den snævre vej til den mission, for hvilken Kristus blev "født for at dø og genopstå". Traditionelt siges det, at verden dengang for over to tusind år siden lå "i synd og vildfarelse og længtes efter en forløsning, som havde været uopnåelig generation efter generation, indtil Kristi fødsel og derefter mission. Da foreslog Jesus en "ny frelse" for menneskeheden, en måde, hvorpå menneskeheden kunne frigøre sig fra den ubrudte cyklus af selvdestruktion: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind." Dette er det første og store bud. Og det andet er lig med det: Du skal elske din næste som dig selv."

I vor tid er denne foragtede fredsmision, denne smalle vej, den eneste sikre vej ud af den atomare ødelæggelse. Ingen hedonistisk/lykkesøgende gevinstberegning vil fungere, netop fordi den er baseret på snyd, som Angela Merkels bekendelse så lummert og arrogant erklærede til verden. I den nedre verden, som nu er vores verden, er der ingen udvej, ingen pragmatisk løsning, der vil være tilstrækkelig.

Hvordan kan man i den nuværende krise "hugge en sten af håb ud af et bjerg af fortvivlelse"? London Economist's utilfredshed

med pavens fredsinitiativer er et kærkomment tegn på, at vi er på rette vej. De skriver: "Det er tydeligt, at Frans' bestræbelser på at positionere sig som mægler mellem Rusland og Ukraine er mislykkedes. Paven er en outsider i et sammenstød mellem to overvejende ortodokse lande. Han har også gentagne gange fjendtliggjort både ukrainere og russere med sine udtalelser og udeladelser." Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttets hensigt om at genindføre Nikolaus af Cusas metode for Modsætningernes Sammenfald i diplomatiet til en tankeløs verden, er det egentlige indhold af hendes "Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur".

Den neokonservative (dvs. "trotskistiske" permanente revolution/permanente krigsmager) London Economist, kan ikke håndtere idéen: Det er ikke "mægling mellem", men over, og i alle nationers interesse. Det er ikke "Rusland og Ukraine", men som Vatikanets udenrigsminister, kardinal Pietro Parolin, udtrykte det: "Hvorfor så ikke arbejde sammen om at skabe en ny, stor europæisk konference?" Han gik derefter videre: Han talte om et mere flydende diplomati, der nu har taget form, og som er opmærksom på fredsbevægelsernes bidrag – "man kan ikke forspilde den længsel efter fred, der bor i så mange unge menneskers hjerter". Tilstedeværelsen af Agape som et tankeobjekt i en dialog mellem nationer, eksempelvis som denne dialog for nylig blev ført og løst ved pavens undskyldning til Rusland, kræver et niveau af overvejelser, der hæver sig over "åndelig ondskab i høje kredse", også kendt som britisk geopolitik.

Vladimir Putins nøgterne vurdering af fiaskoen i hans og Ruslands forsøg på at engagere "Vesten" kom til udtryk i de bemærkninger, han fremsatte i onsdags. "For vores vedkommende har vi altid, eller næsten altid, forfulgt en helt anden tilgang og haft andre mål: Vi har altid ønsket at være en del af den såkaldte civiliserede verden. Efter Sovjetunionens opløsning, som vi selv lod finde sted, troede vi af en eller anden grund, at vi ville blive en del af denne såkaldte

civiliserede verden når som helst. Men det viste sig, at ingen ønskede dette på trods af vores bestræbelser og forsøg, og det gælder også mine bestræbelser, for jeg gjorde også disse forsøg. Vi forsøgte at komme tættere på hinanden, at blive en del af denne verden. Men til ingen nytte.” (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/70159>)

Det betyder ikke, at Putin, Rusland, Kina eller andre nationer, som alle til stadighed er mål for oligarkiske “fyrster og magter”, ikke øjeblikkeligt ville reagere positivt, hvis den politiske anskuelse, som Lyndon LaRouches 40-årige dialog med den russiske intelligentsia er et eksempel på, herunder hans “Udkast til aftalememorandum mellem USA og USSR” fra 1984 om netop de strategiske spørgsmål vedrørende en retfærdig fred mellem nationerne, nogensinde blev vedtaget af nogen synlig fraktion i den amerikanske regering. (https://larouchepub.com/eiw/public/1991/eirv18n02-19910111/eirv18n02-19910111_026-the_larouche_doctrine_draft_memo-lar.pdf)

Vores mission er at ændre forholdet mellem nationerne, fra “viljen til magt”, som i geopolitik – “Storbritannien har ingen venner eller fjender, udelukkende interesser” – til “viljen til sandhed” – “en kamp mod menneskets fælles fjender: tyranni, fattigdom, sygdom og selve krigen”.

Disse sidste ord, der er taget fra præsident John F. Kennedys åbningstale fra 1961, antyder, hvordan en sten af håb kan hugges ud af et bjerg af fortvivlelse, selv nu, sammen med Rusland, Kina og andre. Tænk på pave Paul VI’s tale til De forenede Nationer den 4. oktober 1965 – det var første gang en pave nogensinde havde talt til dette organ. “Her når vores budskab sin kulmination... aldrig mere den ene mod den anden, aldrig, aldrig mere! Var det ikke netop dette, der var formålet med FN’s oprettelse: at være imod krig og for fred? Hør de klare ord fra en stor mand, som ikke længere er blandt os, John Kennedy, som for fire år siden proklamerede: “Menneskeheden må gøre en ende på krigen, ellers vil krigen

gøre en ende på menneskeheden. ... Det er nok at minde om, at millioner af menneskers blod, utallige uhørte lidelser, unødvendige massakrer og skræmmende ruiner har sanktioneret den aftale, der forener jer med en ed, som burde ændre verdens fremtidige historie: aldrig mere krig, aldrig mere krig! Det er fred, fred, der skal styre hele menneskehedens nationers skæbne!"

(https://www.vatican.va/content/paul-vi/en/speeches/1965/documents/hf_p-vi_spe_19651004_united-nations.html)

Rusland erindrer tydeligvis, måske endnu bedre end USA, hvor meget konfrontationen i oktober 1962 ændrede verden. Fra det tidspunkt handlede JFK for at redde livet for måske hele menneskeheden, som hvert øjeblik kunne blive tilintetgjort enten på grund af overmod eller fejlvurdering. Han besluttede, at der straks skulle ske en ændring i forholdet mellem USA og Sovjetunionen på kort og lang sigt. Hans tale ved American University i juni 1963, hvor han opfordrede til en fælles amerikansk-russisk rumfartsmission, efterfulgt af hans tale ved FN i september, to måneder før han blev myrdet, viser os nu, hvor meget verden kan ændres på mindre end et år. De nye spørgsmål, der for nylig er blevet rejst om mordet på Kennedy som følge af den samtidige offentliggørelse og den fortsatte hemmeligholdelse af dokumenter; Kennedys skridt tilbage fra katastrofens rand i samarbejde med rationelle kræfter i Sovjetunionen og hans samarbejdsrelation med pave Johannes XXIII, kan fremkalde en fornyet undersøgelse af den metode, hvormed politik er blevet ført i USA siden den 22. november 1963. En sådan diskussion og fornyet undersøgelse kan endda blive grundlaget for at skabe det, som kardinal Parolin omtalte som en bevægelse blandt unge for fred.

Forestil jer et Amerika, forestil jer en verden, der er befriet fra de mentale lænker af en falsk historie, som stadig i dag binder hundreder af millioner af mennesker i deres sind. Vores insisteren på sandheden, også om den "tredje verdenskrig i flere dele", som verden i øjeblikket er ved at blive forført

ind i, er den lidenskab, der kan gøre Zepp-LaRouches ti principper og den fred gennem udvikling, som de giver, til virkelighed, på trods af skeptikerne. For at gøre dette er det blevet foreslået, at vi skal være "snu som slanger og blide som duer". Endnu en anbefaling: Som en veteran fra Birmingham- og Selma-bevægelsen (i USA) for borgerrettigheder har sagt: "Forskellen mellem en protest og en bevægelse er, når folk begynder at synge deres egne sange". "Dona Nobis Pacem" er den første af disse sange, en sang af og for hele verden, og flere vil følge.

Vi ønsker jer en glædelig og fortrøstningsfuld jul!

Foto: Aleksandr Slobodanyk, Pexels CC0